

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben a 2014. december 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A költségvetési szerv dolgozója által elkövetett vesztegetés bűntette miatt ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2014. április 25. napján kihirdetett 4.B.781/2010/40. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítése vesztegetés vétsége (1978. évi IV. törvény 251. § (1) bekezdés). A vádlottal szemben kiszabott büntetést 150 (egyszázötven) napi tétel 2500 (kettőezer-ötszáz) forint napi tétel összegű, összességében 375.000 (háromszázhetvenötezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

A pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 150 (egyszázötven) nap fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott lakcíme:

I n d o k o l á s :

vádlottat a törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével bűnösnek mondta ki vesztegetés elfogadása bűntettében (Btk. 291. § (1) bekezdés). Ezért őt 6 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte. Rendelkezett a szabadságvesztés büntetés utólagos végrehajtásának elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról. A vádlottal szemben 5 000 forint erejéig vagyonelkobzást rendelt el. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 16 205 forint bűnügyi költségből 6 610 forint megfizetésére, míg 9 595 forintról úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet ellen a vádlott felmentés, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében, továbbá előzetes mentesítés céljából jelentett be fellebbezést.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.373/2014/1-II. számú átiratában indítványozta az ítélet megváltoztatását, a vádlott cselekményének jogi minősítését az 1978. évi IV. törvény 256. § (1) bekezdésében meghatározott, és a (3) bekezdés b/ pontja szerint minősülő és

büntetendő befolyással üzérkedés bűntettében. Egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 361. § (1) bekezdése alapján, nyilvános ülésen bírálta el.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő kifejtette, hogy a vádlottat terhelő tanúk vallomásai nem mentesek az ellentmondásoktól. tanú notórius feljelentő. A cselekmény helyes minősítése befolyással üzérkedés. Téves az ügyészség álláspontja a kegyeleti jog megsértésével kapcsolatosan. A jelen ügyben elbírált konkrét cselekmény súlya lényegesen kisebb az általában megállapított korrupciós cselekményekénél. Mindezekre tekintettel, elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan pénzbüntetés kiszabását, harmadlagosan előzetes mentesítés alkalmazását kérte.

Az ügyész az indítványában foglaltakat fenntartotta.

A vádlott ártatlanságát hangoztatta. Szerinte az egész ügy egy félreértésen alapul.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján, a jogorvoslatokkal támadott ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta. Az ítélet tényállásának megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat, és vizsgálta az ítélet megalapozottságát is. Ennek során megállapította, hogy az első fokon eljáró bíróságnak a bizonyítást a szükséges körben lefolytatta, és a perrendi szabályokat is megtartotta. Nem észlelt a Be. 373. § (1) bekezdés 2. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de e törvényhelyen fel nem sorolt egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg.

A bíróság a bizonyítási eljárást igen nagy alaposítással, részletesen, a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le.

Észlelte azonban az ítéltábla, a fellebbezési főügyészséggel egyetemben, hogy a bíróság a 2013. június 6-án megkezdett tárgyalás során a 2013. június 6., október 1., november 22. és a 2014. január 30. napjain tartott tárgyalási napokon ülnökök közreműködése nélkül, egyesbíróként járt el, szemben a Be. 14. § (2) bekezdésében írtakkal. E törvényértést azonban kiküszöbölte azáltal, hogy azt a 2014. február 28. napján tartott tárgyaláson észlelte, és a 2014. április 1. és 25. napjain tartott tárgyalásokon a tárgyalást előlrol kezdte.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve, helyes és hiánytalan tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdése értelmében, a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A tényállás akkor megalapozott, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint lefolytatott bizonyítási eljárást követően, a vád tárgyává tett eseményeket megalapozatlansági hibáktól mentesen rögzíti. Ilyen megalapozatlansági hiba nem tárható fel az ügyben. Az elsőfokú bíróság ugyanis

valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott. A nem vitásan ellentétes bizonyítási anyag alapján a büntetőjogi felelősség tekintetében lényeges tényeket hiánymentesen, az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, s nem vétett hibát akkor sem, amikor a közvetett bizonyítás szabályait szem előtt tartva, egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre vont következtetést.

Helytálló érvekkel alapította az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlott tagadó vallomásával szemben, tanúk vallomására. Nem tévesztette szem elől a tanúk vallomásaiban felmerülő ellentmondásokat, és azokat helytálló érvekkel oldotta fel. Ütköztette a terhelő tanúk vallomásait a vádlottat mentő tanú vallomásával is.

A vádlottra terhes tényállást megalapozó bizonyítékok megerősítik egymást, szinergiájuk egyértelmű, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége mindenben megfelel a formál logika törvényszerűségeinek.

Az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag eredményre nem vezethetett (Be. 351-352. §). Kiemeli az ítéletábra, hogy a hatályos perjogi rendszerben ténybírósnak egyértelműen az elsőfokú bíróság minősül. A másodfokú bíróságnak ugyan viszonylag széleskörű revíziós lehetőségei vannak, azonban a tényállás tekintetében a reformáció szűkebb körű. A tényállás módosítására csak megalapozatlanság esetén van lehetőség. Eltérő tényállás megállapítására (a vádlott javára) szintén csak akkor van mód, ha az első fokú ítélet megalapozatlansági hibában szenved. Minden más esetben, tehát ha az okszerűen mérlegelt tényállás megalapozott, a másodfokú bíróság nem mérlegelheti át a bizonyítékokat, és nem változtathat az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényálláson.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A cselekmény minősítése tekintetében a fellebbviteli főügyészség úgy foglalt állást, hogy az az 1978. évi IV. törvény 256. § (1) bekezdésében meghatározott, és a (3) bekezdés b/ pontja szerint minősülő befolyással üzérkedés büntette. Kifejtette, hogy helytelen álláspontot foglalt el az elsőfokú bíróság azzal, hogy jelentőséget tulajdonított annak, hogy a vádlott kifejezetten nem állította, hogy a döntési jogkörrel bíró patológus főorvos döntését befolyásolja. Az elhunyt hozzátartozói tudták, hogy nem a főorvossal, hanem a döntésre nem jogosult boncmesterrel beszélnek, ezért az adott szövegkörnyezetben a vádlottnak az „elintézés módjára” vonatkozó kijelentései csakis arra utalhattak, hogy a fenti önálló intézkedésre jogosult személyt befolyásolja. A megjelölt összefüggésben a jogtalan előny kérése csakis erre hivatkozással értelmezhető.

Az ítéletábra e körben a következőket állapította meg. A megalapozott, irányadó tényállás szerint a vádlott a hozzátartozókkal azt közölte, hogy azt, hogy lesz-e boncolás, vagy sem, nem a hozzátartozók vagy a kezelő orvos dönti el, hanem „mi”.

A tényállás további részéből sem vonható az a következtetés, hogy a vádlott az elhunyt hozzátartozóit abban a hitben tartotta volna, hogy a boncolás felől döntésre jogosult más személy részére kéri az anyagi előnyt. Ennek megfelelően osztotta az ítéletábra az elsőfokú

bíróság álláspontját a minősítés körében. A vádlott cselekménye nem befolyással ügérkedésnek, hanem vesztegetésnek minősül.

Amint azonban arra a fellebbviteli főügyészség is rámutatott, az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel arra, hogy a cselekmény elkövetésének időpontjában az 1978. évi IV. tv. 251.§ (1) bekezdése ezt a bűncselekményt vétségként 2 évig terjedő szabadságvesztéssel rendelte büntetni. A büntetési alakzat, melyet a törvény 3 éves szabadságvesztéssel rendelt büntetni, 2010. április 1-jén lépett hatályba. A jelenleg hatályos büntető törvénykönyv a vesztegetés elfogadása büntetést 3 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti. Ennél fogva, az elbíráláskor hatályos Btk. nem eredményez enyhébb elbírálást, ezért a cselekmény elkövetésekor hatályban volt 1978. évi IV. tv. alkalmazandó.

Így tehát a vádlott terhére megállapított bűncselekmény megnevezése vesztegetés vétsége, és az 1978. évi IV. tv. 252. § (1) bekezdése alapján minősül.

Tekintettel egyrészt a jelentős időmúlásra, de főképpen arra, hogy enyhébb szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményben állapította meg a vádlott bűnösségét az ítélőtábla, úgy találta, hogy a büntetés céljainak eléréséhez nem szükséges szabadságvesztés büntetés kiszabása, hanem pénzbüntetés is elegendő. Ezért a vádlottal szemben az 1978. évi IV. tv. 83. §-ában írt büntetéskiszabási elveket figyelembe véve, az 51.§ (1) bekezdése alapján pénzbüntetést szabott ki. A pénzbüntetés napi tételeinek számát a cselekmény tárgyi súlyához és az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, az egy napi tétel összegét a vádlott vagyoni, jövedelmi viszonyaihoz igazította, az 51.§ (3) bekezdésében foglalt keretek között. Az 52.§. (2) bekezdése alapján rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre való átváltoztatásáról.

A törvénynek megfelelően döntött az elsőfokú bíróság a vagyonelkobzásról, melynek törvényhelye az 1978. évi IV. tv. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja. Helytálló a bűnügyi költségéről szóló rendelkezés is.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a szükséges részben megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

Debrecen, 2014. december 8.

Dr. Elek Balázs sk. . Gömöri Olivér sk. . Háger Tamás sk.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó a tanács tagja

Záradék: A Debreceni Törvényszék 4.B.781/2010/40. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2014. december 8.

. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.